

இந்த இடத்தில், சந்தர்ப்பத்தில் சலமா என்னும் கவிஞரைப் பற்றிப் பேசுவதும் பொருத்தமாக இருக்கும். அதற்கான காரணங்கள் சுவாரச்யமானவை பல. சலமா தன் கவிதைகளில் தன் சொந்த துயரங்களையும் இழப்புகளையும் பற்றித் தான் பேசுகிறார் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் அவை உண்மையில் அத்தோடு நிற்பதில்லை. இறக்கை முளைத்துப் பறக்கத் தொடங்கி விடுகின்றன. அக்கவிதைகள் வறும் நிலைகளுக்கு நம்ம இடத்துச் சிலகின்றன. தன் சொந்த துயரங்கள், தன் குடும்பத் துயரங்களாக, ஒரு சமீகத்தின் துயரங்களாக, அவர் சார்ந்திருக்கும் மதத்தின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து பெறும் துயரங்களாக விரிவடிகின்றன, அவரை மட்டிலும் ஒரு பண்ணாக, தனிப்பட்ட வியக்தியாகத் தாக்கி வதகைக்கும் துயரமாக நின்ற விடாது பண்ணை சமீகம் முழுதையும், தான் சார்ந்த இஸ்லாமிய பண்ணை சமீகம் முழுதும் ஆழ்த்தியிருக்கும் துயரமாக, இழப்புகளாக விரிவுபடக்கிறது. மதம் மாதிரிமல்ல, ஆணை வரக்கமே தன் மதத்தின் துணைகொண்டு தன் மலோண்மைக்கு தன் மதத்தையே ஆயுதமாக, சமீக நியாயமாக பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. சலமாவின் சொந்த துயரங்களும் இழப்புகளும் பண்ணை சமீகத்தின் துயரங்களாகும் இழப்புகளாகும் **metaphor** ஆகிறது. அவரது குரல் பண்ணை சமீகமே, குறிப்பாக இஸ்லாமிய பண்ணை சமீகமே அதை அழுத்தி வதகைக்கும் ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிராக எழுப்பும் குரலாகிறது. சலமாவைக் குறித்து கவிதைகள் விடாதலகைகான மொழியாகிறது.

சற்று முன்பு சமீக காலங்களில், எழுபது எண்பதுகளில் ஒரு வறியாக, ஃபாஷனாக தமிழ் இலக்கிய, பண்பித உலகில் உலாவாத ஸ்ட்ரக் சூரலிஸ, போஸ்ட் ஸ்ட்ரக் சூரலிஸ, போஸ்ட் மாடர்னிஸ சமாசாரங்களாகும் இணையாக தலையெடுத்த மந்திரியதாரத்த, நான் லீனியர் ஆரவார கோஷங்கள் பற்றியும் சொல்ல வேண்டும். மிகவும் திறன் வாய்ந்த, தான் பிறந்த, வாழும் மண்ணில் திடமாகக் காலிபன்றியவராக தன் ஆரம்ப எழுத்துக்களில் தன் மக்களைப் பற்றி மிக நுண்ணிய, நட்பும் நெருக்கமும் தொனிக் கும் யதார்த்தச் சித்திரங்களதைத் தன் மதனிமார்களின் கதை (1989), கொல்லனின் ஆறு பண்ணை மக்கள் (1990) போன்ற தொகுப்புகளில் அடங்கிய கதைகளில் எழுதிய கோணங்கி, திடீர் ரெனெ மார்க் வலேஸ் மாதிரி எழுதப்போகிறேன் என்று தீர்மானித்த மந்திரியதாரத்த தத்துக்கூறு தாவியுள்ளார். ஒரு வளைய அவற்றை மந்திரியதாரத்தம் என்று சொல்லவது முற்றிலும் சரியல்லவோ என்னவோ. கோணங்கி மாதிரி திடீர் ரெனெ இப்படி ஒரு புதிய மதத்திற்கு தாவியவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம் எழுத்துப் பாணிக் கு ஒரு புதிய பெயர் தந்து கொள்கிறார்கள். கோணங்கி இதை ஏதோ ஒரு மாயவிதத்தை போல, தன் எழுத்துக்கள் எதையும் தான் எழுதுவதில்லை என்றும், அது தானாக எழுதிக் கொள்கிறது என்றும்

Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -

Tuesday, 17 September 2013 23:03 - Last Updated Tuesday, 17 September 2013 23:07

சொல்கிறார். ஏதோ பள்ளாடு சட்டில் கை வதைத்ததும் அது எழுதுவதைப் போலத்தான், தான் எழுதுவது என்னவென்று தனக்கே தெரியாது என்பது போலச் சொல்கிறார். இதை நம்புவதற்கு ரொம்பவே கஷ்டமாக இருந்தாலும், அவர் நம் காதில் நிறையவே பிச்சுற்றுவது போல இருந்தாலும், அவர் சொல்லும் போது மிகச் சரியாகத்தான் தன் முகத்தை வதைத்துக் கொள்கிறார். ஆனால் இந்த புதிய ஃபாஷன் அல்லது பித்து ஒரு சிறிய வட்டத்தை நம்புவதைத் தள்ளு என்று தான் தோன்றுகிறது. அவர்கள் வகை ஆரவாரத்துடன் தம் காதில் பிச்சுட்டிக் கொள்கிறார்கள்.

இதன் இன்னொரு விளைவு, இப்போது லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்துக்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் கணிசமாக வரத்தொடங்கியுள்ளன. அந்த மொழிபெயர்ப்புகள் நமக்கு எந்த உற்சாகத்தையும் தரவில்லை என்பது ஒரு புறம் இருக்கிறது. தமிழ் இலக்கியம் மூப்பது நாற்பதுகளில் நிறைய மொழிபெயர்ப்புகளை கண்டது. ஜரோப்பிய மொழிகளிலிருந்து, ஆங்கிலம் வழியாகவும். நரோக மரத்தி, வங்காளி, ஹிந்தி என மற்ற இந்திய மொழிகளிலிருந்தும் கட்டத் தான். ஆனால் அதன் பிறகு பின் வருடங்களில் மொழிபெயர்ப்புகளுக்கு எந்த வரவேற்பும் இருந்ததில்லை. இப்போது தலித் அரசியலும் சிந்தனையும் மலேட்டிரப்பதால், தலித் எழுத்துக்கள், கன்னடம், மரத்தி மொழிகளிலிருந்து வரத்தொடங்கியுள்ளன. இது ஏதும் இலக்கிய விழிப்புணர்வின் காரணமாக விளைந்ததல்ல. தலித் பற்றிய சிந்தனைகள் அரசியலில் மலேலோங்கியிருப்பதன் காரணத்தால் விளைந்ததே.

தலித் அரசியல் விழிப்புணர்வின் காரணமாக அதற்கு ஊட்டம் கொடுத்து உதவக்கூடிய, தலித் எழுத்துக்கள் பக்கம் நம் கவனம் செல்லவேண்டும்.. தலித் பற்றிய அரசியலும் சிந்தனையும் தமிழ் நாட்டில் திடீர் ரென எழக் காரணம், அம்பதேக்ர நிறுறாண்டு நினவை விழாக் கள் இந்தியாவெங்கும் கொண்டாடப்பட்டது, மண்டலக் கமிஷனின் அறிக்கையின் காரணமாக எழுந்த நாடா தழுவிய கிளர்ச்சிகள், தலித் மக்கள் திடீர் ரென தமக்குரிய உரிமைகளைக் காக்கும், தம்மை மீட்புத் திக் கொள்ளும் வாய்ப்புகளுக்குக் காக்கும் மலே ஜாதி ஹிந்துக்களுடன் தொடங்கிய போராட்டங்களும் அவற்றினிடையே நேர்ந்த வன்முறைகள் எல்லாம். மலே ஜாதியினர் இதை விரும்பவில்லை.

தலித் மக்கள் வாழ்க்கை பற்றி எழுந்த முதல் இலக்கியப் படைப்பு, பிமணி(1947) எழுதிய பிறகு (1976) என்ற நாவல். ஒரு கிராமத்தில் ஒரு சரூப்பு தலைப்பவனின் கதை அது. அவன் தனக்கு நேரம் இழிவுகளையெல்லாம் மெளனத்தோடு தனக்குள் குமர்த்து கொண்டும் கிளர்வதோடும் சகித்துக் கொள்கிறான். கரூப்பன் என்னும் ஒரு அநாதைச் சிறுவன் அவன் பொறுப்பில் வளர்கிறான். கரூப்பன் தனக்கு நேரம் அவமதிப்பை எல்லாம் எதிர்கொள்ளும் வழியே வறே. அவனைச் சூற்றி இருக்கும் எல்லாவற்றையுமே எல்லாரையுமே பார்த்தால் அவனுக்கு கிண்டல் தான். பொதுவாக தலித் எழுத்துக்களில் காணும் மனிதர்கள், அவர்களின் வெவ்வேறு வடிவங்களும் வகைகளும் கரூப்பன் ஒரு மாதிரி அச்சு உருவம். பிமணி இதனை அடுத்து வெக்கை(1982) என்ற ஒரு நாவலை எழுதியிருக்கிறார். இந்த நாவலில், ஒரு இளைஞன் தன்

கூடும் புத்தாரை மிரட்டி ஹிம்சைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தவனை வெட்டி மூடமாக கிவிட்டு தப்பி ஓடி ஓர் காடில் தலமைறவைவாகி விடுகிறான். அவனது தலமைறவை வாழ்க்கையின் அன்றாட சித்தரிப்பை இந்த நாவலில் பாரக்கலாம். எல்லா தமிழ் தலித் எழுத்துக்களிலும் மாறாது காணப்படும் ஓர் குணம், அவர்களின் சீற்றம் தான். அது நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டிய ஒன்று தான். அதோடு தலித் எழுத்துக்கள் நாம் இதுகாறும் காணாத சமுதாயத்தின், உலகின் வாழ்க்கையை பதிவு செய்து, அதோடு. ஓர் புதிய மொழியையும் இலக்கியத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்துள்ளன. அந்த மொழி பண்படுத்தப்படாதது. கொச்சையானது. ஆபாசமும் வசையும் நிறைந்தது. ஆனால் அதன் வெளிப்பாடு வெளிப்படையானது. அது நம்மை அதிர்ச்சிக்கொள்ளக்கூடியது. ஆனாலும் அது பச்சைப்படுவது. உயிரோட்டம் கொண்டது. அந்த மொழியில் தான் தலித் மக்களின் உணர்வுகள் பச்சைப்படுகின்றன. பாமா (1958) ஓரகன்னி மாடத்தில் தன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கியவர். கருக்கு (1992) என்ற அவரது முதல் புத்தகம் சூயசரிதம் என்று சொல்ல வேண்டும். கன்னி மாடத்தில் கிட்ட ஜாதி வேற்றுமைகள் பண்ப்படுவதைச் சொல்கிறது கருக்கு. இததை தொடர்ந்து வந்த சங்கதி (1992) பாமாவின் பாட்டி சொல்லும் கதையாக பதிவாகியுள்ளது. குசும்புக்காரன் என்று ஓர் சிறுகதைத் தொகுப்பும் பாமா 1996-ல் வெளியிட்டிருக்கிறார். பழையன கழிதலும், ஆனந்தாயி என்ற இரு குறிப்பிடத்தக்க நாவல்களை எழுதியுள்ள சிவகாமி ஓர் ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரி. இந்த இரு நாவல்களும் தலித் வாழ்க்கையின் இன்னொரு புதிய பரிமாணத்தைச் சித்தரிக்கின்றன. காலம் காலமாக தாம் கட்டுண்டிருந்த தளகளை தகர்த்து எழுந்துள்ள புதிய தலமைறவை கல்வி கற்ற, அதிகார வேட்கையும் பணத்தாசையும் கொண்ட தலித்துக்கள் சிவகாமியின் நாவல்களில் மையப் பாத் திரங்களாகின்றனர். இந்த தலித்துக்கள், இன்னமும் வத்படும் நிலையில் தங்கிவிட்ட அதிர்ஷ்டம் கிட்டாத சகோதர தலித்துக்களை அடக்கி ஆளுவதில் சந்தோஷம் அடக்கின்றனர். விழி. [பா. இதய வேந்தன், அபிமானி, உஞ்சைராஜன் போன்ற இளம் தலித் எழுத்தாளர்களுக்கும் தாம் சொல்ல அவர்கள் கண்ட அனுபவித்த தலித் வாழ்க்கைகள் உள்ளன. அவை தாக்கு வலுவாய்ந்த எழுத்துக்கள். சூயவிமர்சனம் கொண்டவையாதலால். எதையும் மறக்காதவை.

சோ தர்மனின் (1953) தபர்வை (1996), இமயைத்தின் (1964) கோவறோ கழுவைகள், இரண்டும் தலித் வாழ்க்கை பற்றிய மிக மிக கியமானதும் குறிப்பிடப்படுப பச்சை வேண்டியதுமான நாவல்கள். சோ தர்மனின் பாத் திரங்கள் சமீபத்திய பழமையைச் சேர்ந்தவை. எவ்வளவு தான் அவர்கள் ஓடுக கப்பட்டாலும், வசதி அற்று இருந்தாலும், சமீகத்தில் ஓடுக கப்பட்டாலும் தம் வாழ்க்கையை சந்தோஷத்துடனயே கழிக்கிறார்கள். பிமணியின் கருப்பணை போல அவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தருவது அவர்களது நகை உணர்வு. அந்த நகை உணர்வு தான் அவர்களை ஓடுக கும் சமீகத்தம் றி வாழும் சக்தி தரும் ரகசிய ஆயுதம். இந்த நாவல்கள், தலித் வாழ்க்கையைச் சொல்லும் வாய்மொழி மரபில் வருபவை. ஆனாலும் எழுத்தில் பதிவாகி அச்சில் வந்துள்ளவை. இமயைத்தின் கோவறோ கழுவைகள் மிகவும் சரச்சகைக் கொள்ளான எழுத்து. காரணம், தலித் சமுதாய மக்களுக்கும் எயே நிலவும் வர்க்க மலோண்மையும், வசதி உள்ளோர் வசதி அற்றோர் இடையேயான ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஒளிவு மறைவின்றி பதிவு செய்துள்ளது தான். தலித் மக்களுக்கும் எயே கிட்டபடித்தவரும், மலே நிலகைக் கு உயர்ந்துள்ளவரும், அதிகாரம் படதை தவருமான மத்திய தர தலித்துக்கள், இவை எதுவுமற்ற இன்னமும் எழ்மபட்ட சக தலித்துக்களை அடக்கி ஆளும் கொடும்மை, மலே ஜாதியினரும் சமீகத்தில் உயர்

Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -

Tuesday, 17 September 2013 23:03 - Last Updated Tuesday, 17 September 2013 23:07

மட்டத்தில் உள்ளவரும் தமக்குக் கீழ்ப்படியில் இருப்போரை அடக்கி ஆண்ட கொடுமைக்கு சற்றும் குறைந்ததில்லை என பதை இமயத்தின் நாவல் சித்தரித்துள்ளது. தலித் சித்தாந்திகள், இமயத்தையும் அவர் எழுத்துக்களையும் ஓட்டுமொத்தமாகத் தம் உரத்த குரலில் வன்மையாகக் கண்டனம் செய்து வருவது நமக்கு அதிர்ச்சி தரும் செய்தி அல்ல.

நாவலும் சிறுகதைகளும் எழுதும் பாவண்ணன், பரமபிரசாத் முருகன் போன்றோரும், கவிதை எழுதும் இரத்தின கரிகாலன், பழமலை போன்றோரும் தலித்துகள் அல்ல தான். ஆனால் அவர்கள் வாழ்க்கை தலித் மக்களோடு நெருங்கி பின்னிப் பிணைந்த காரணத்தால் அவர்கள் எழுத்துக்கள் தலித் வாழ்க்கையைப் பசுவனவாக இருக்கின்றன.

தங்கர் பச்சான் எனனைமிகவும் பரவசப்படுத்தும் ஒரு எழுத்தாளர். தமிழ் சினிமா உலகில் வெற்றியும் புகழும் மிகப் பெற்ற, எல்லோரின் பாராட்டையும் பெற்ற சினிமா புகழ்ப்பட வல்லுனர் அவர். ஆனால் அவரது படப்பிடிப்புத் துக்களைப் பார்த்தால், தன்பிறந்த கிராமத்து மண்ணிலும் வாழ்க்கையிலும் ஆழக் காலத்திததுள்ள ஒரு சாதாரண விவசாயியாகத் தான் அவரைக் காண்கிறோம். இந்த நவநாகரீக காலத்தில் வாழும் ஒரு மனிதர் என்பதையோ, ஏன், அவர் வெற்றியும் புகழும் பெற்று வாழும் சினிமா உலகப் புகழ்ப்பின் மினுமினுப்பின் அடையாளம் எதையுமோ சிறிதளவு கட்டி அவர் எழுத்தில் காணக் முடிவதில்லை. அவருடைய ஓன்புரம்பாய் நோட்டு (1996) என்ற நாவலில் காணும் சில கிராமத்து வாழ்க்கையின் நுணுக்கமான நீண்ட விவரிப்புகள் அவற்றோடு அவருக்கு இருக்கும் சொந்த அனுபவத்தை நெருக்கமான விவரஞானத்தசை சாட்சியப்படுத்துகின்றன. பீரீல் எஸ்பக்கின் Good Earth நாவலில் வரும் வெட்டுக்கிளிகளின் படையெடுப்பையும் அவை பல நூறு ஏக்கர் பரப்பில் விளைவிக்கும் பயிர் நாசத்தையும் விவரிக்கும் பக்கங்களை, ஹெமிங்வேயின் Old Man and the Sea நாவலில் வரும் ராக்ஷஸ் மீனுக்கான நீண்ட போராட்டத்தின் நுணுக்கமான விவரிப்பையும் நினைவுபடுத்தும் பகுதிகள் தங்கர் பச்சானின் விவரிப்புகள்.

கடந்த இருபது வருடங்களில் கவிதை எழுத வந்திருப்பவர்களின் பரமபிரசாத் கொஞ்சம் அதிகம் தான். அவர்களில் பலர் நம் கவனிப்பை வணேடும் அளவில் நன்றாகவே எழுதிய போதிலும் நம்மைப் பரவசப்படுத்தும் புதிய கண்டிப்பிப்பு என்று உற்சாகம் கொள்ளும் நிலையில் எவரும் இல்லா என்று தான் சொல்ல வேண்டும். எழுபதுகளிலிருந்து தன் ஆரம்ப காலத்தில் தன்கிண்டல் பார்வையும் சமீக அரசியல் விமர்சனமும் கொண்ட கவிதைகளால் பரவசப்படுத்திய ஞானக் கத்தனிடம் அந்த பழைய நகை உணர்வு அறவே அற்றுப் போய் விட்டது போல காணப்படுகிறார். அவர் கவிதைகள் எவ்வித சுவையும் அற்றுப் பரப்பையும் இழந்து காண்கின்றன. இப்போல்லாம் அவர் ரொம்ப சீரியஸ். பிரமீள் (அந்நாளைய திரும்பி சிவராமம்) இப்போது வெற்று வாய்ச்சண்டை வீரராகக் கீழிறங்கிவிட்டார். பழையவர்கள் தம் கவிதைகளைத் தொகுப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். ஏதும் புதிய மூலங்கள், உற்சாகம் தரும் மூலங்களைக் காணோம். சலமாவதைத் தவிர.

விமர்சன எழுத்து பற்றி ஏதும் சொல்லாமல் இருப்பதே நல்லது என்று படிகிறது. பொதுவான இலக்கிய சமூக விமர்சனத்துக்கு ஏற்றதாக இல்லை. எவ்வித மாற்று அபிப்பிராயமோ, உள்நோக்கமற்ற கருத்துப் பரிமாற்றமோ, சூதந் திரமான சிந்தனை வளம்படாமோ, விருப்பு வறும்பற்ற மதிப்பீடுகளோ வளிவரும் சமூக இல்லை இங்கு, இப்பொது. காட்டமான கட்சியாடல்கள் என்னவோ உரத்த காரலில் மிகுந்த ஆவசேத்தோடு நடக்கின்றன தான். ஆனால் அவை ஏதும் ஒரு மாற்றுக் கருத்தை அனுமதிக்கும் நிலையில் இல்லை. சித்தாந்திகள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாகி உள்ளனர். அவரவர்க்கு தயாராகக் கிடைக்கும் ஒரு மடையில் எழுந்து நின்று கொண்டே உரத்த காரலில் தம் இருப்பை தமிழ் உலகக் கு அறிவித்துக் கொண்டே வருகின்றனர்.

நாடக இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பச்சை வந்தால், தமிழர்கள் கு ஏதோ ஒன்று ஏதோ காரணத்துக்காகப் பிடித்து விட்டால் அதையே சன இன்றி இறும் பற்றிக் கொள்வார்கள். அவர்கள் கு, அவர்களில் நாடகப் பற்று கொண்ட ஒரு சிறு பான்மையினர்க்கு ஒரு வகையான நடிப்பு தான் நாடகம் என்று ஒரு கருத்து பற்றியுள்ளது. சம்பிரதாய மடே என்பதே, நாடக இலக்கியம் என்பதே மறே கத்திய காலனீ யத்தின் எச்சம் என்ற கருத்து இறும் பற்றியுள்ளது யதார்த்தமான, இயல்பான நடிப்போ, நாடக எழுத்து அவர்க்கு விரோதமானது. ஏனெனில் இதுவும் மறே கத்திய காலனீ யத்தின் எச்சங்கள். முதலாளித்துவ சமூகத்திலிருந்து பெற்றது. நமக்குப் பழக்கமான, சம்பிரதாய ஓரங்க நாடகங்களும் பல அங்கங்கள் கொண்ட மூழு நாடகங்களும் மடேயில் நடிக்கப் படுவனவும் அவர்க்கு விரோதமானவை. நடிப்பு என்றால் அது பத்திகள் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் இயல்பாகவோ, யதார்த்த பரிவாகவோ இருத்தல் கலை ஆகாது. நாடகத்தின் சலனங்கள் நடன அடவுகள் மாதிரி மூழ்தும் கட்டமைக்கப்பட் ிருக்க வேண்டும். பச்சையும் இயல்பாக இருக்கக் கட்டாது. அதுவும் கட்டியாட்டப் பாத் திரத்தின் பச்சை போல நீட்டி மூழ்கி இழுத்து இழுத்துப் பச்சைப் பத்திகள் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். நடனங்களும் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவை தான் இந்திய மண்ணில் வரேயின் றிய நாடகப் பண்புகள் மற்றதில்லாம் மறே கத்திய காலனீ யம் தந்தவை என்ற ஒரு கருத்து பரவலாகக் கட்டபட்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் நாடக இயக்கம் என்ற ஒன்று முன்னரம் இருந்ததில்லை. அறுபது எழுபதுகளில் எழுந்த ஒரு எரிய பலஹீனமான தொடக்கம் மூளையிலயே கிள்ளி எறியப் பட்டு விட்டது. நாடக இலக்கியம் என்று ஏதும் சொல்லிப் பெருமடைபடும் அளவில் இங்கு இல்லை

இன்னும் ஒரு பகுதி உண்டு, மிகவும் சோர்வு தரும் வரண்ட பகுதி அது. அவ்வப்போது ஆங்காங்கு காணும் சில துளிகளதைத் தவிர. கடந்த 70 வருடங்களில், தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையையும், நம்பிக்கைகளையும் வரலாற்றையும் அவரவர் சிந்தனைக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்ப சதெக்கி உருவாக்கிய சக்தி வாய்ந்த பெரும் தலைவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஈ.வ. ராமசாமி நாயக்கர், சி. ராஜகோபாலாச்சாரி, கே. காமராஜ், சி.என். அண்ணாதுரை, எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன், மு.கருணாநிதி ஆகிய எழுப்பெரும் அதில் மிக முக்கியமானவர்கள். தமிழனின் வாழ்க்கையை, தலைவிதியை நிர்ணயித்தவர்கள். இவர்களில் கட்சியாகச் சொல்லப்பட்ட மு. கருணாநிதியைத் தவிர வேறே எவரும் தம் சூயசரித்ததை எழுதியதில்லை. அதிலும் மு. கருணாநிதியின் மட்டுன்று பாக்கங்கள் கொண்ட நடு சூக்கு நீதி என்ற அந்த சூயசரிதம் பெரும்பாலும் தன்ன

நியாயப் படுத திக் கொள் ளும் காரியமாகவே இருக்கிறது. வறே ஓர் சமயத் தில், வறே ஓர் மனச் சாய வில் அது வறேக எழுதப் பட்டிருக் கும். ஆனால் தம் அரசியல் வாழ் க்கையைத் தடொடர் ந்து கொண்டிருக் கும் பழம் அரசியல் தலைவர் களுக்கு அவரவர் க்கு முன் உள்ள, தம் மனை நியாயப் படுத திக் கொள் ள வணே டிய நிர் ப் பந்தங் கள் உண்ட். அரசியல் வாழ் க்கையிலிருந் து ஒதுங் கி வாழும் சி. சும்பிரமணியம் போன்றவர் கள் தான் தம் வரலாற்றை சும் சார்ப் பற்று, தன் னை நியாயப் படுத திக் கொள் ளும் மும்புற் சியில் இறங் காமல் எழுத மும்பியும். சி. சும்பிரமணியம் அதைத் தான் செய் துள்ளார். ஆனால், கடந் தன் ஓர் நுற் றாண்ட் கால அரசியல் சமிக் வரலாற்றை, அந் த வரலாற்றை உருவாக் கிய இயக் கங் களை, தலைவர் களைப் பற்றி, நுற் மயைக, எந் த கட்சி சார்பும் அற்று, உணர் ச்சி வசப் பட்டாது, வரலாற்று உண் மகளைப் பதிவும் செய் யும் நுற் கில் எந் த சரித் திரப் பதிவும் வரவில்லை. ஒன்று தாம் வணங் கும் தலைவர் களைப் போற்றித் துதி பாடும் வகையின் அல்லது தமக் கும் எதிரான தலைவர் களை ஒதுக் கும் அல்லது குறைத் துச் சொல்லும் நுற் கள் தான் வரலாற்று எனப் பெயர் சிட்டப் பட்டும் வளெவருகின் றன.

ஆனால் சில குறிப் பிடத் தக் க விதி விலக் குகளும் இருக் கின் றன தாம். அவை அரசியல் தலைவர் களால் எழுதப் பட்டவையல்ல. சாதாரண மனிதர் கள் தந் தவை.. சும்வருக் கும் சித் திரங் கள் (1998) என னும் புத் தக் கம் தியாகு என னும் சிறகைக் கதையாக வாழ் ந்த ஓர் நக் சல் தீ விர வாதியால் எழுதப் பட்டும் ள்ளது. தியாகு கீழ் க் கோரட் ஓன்றால் விசாரிக் கப் பட்டும் மரணத் தண்டனை விதிக் கப் பட்டவர். அவர் அந் தத் தீ ர்ப்புக் கும் எதிராக மலேக் கோரட் டுக் கும் மன்சு செய் துக் கொள் ள வில்லை. ஆனால் சின் னை உயர் நீ தி மன் றம் அவருக் கும் விதிக் கப் பட்ட மரணத் தண்டனையை ஆயுள் தண்டனையாகக் குறைத் துத் தீ ர்ப்பளித் தது. அவர் 16 வருடங் கள் அனுபவித் த சிறை வாழ் க்கையை வகை நுணுக் கமாகவும் உண் மயைகவும் தன் புத் தக் கத்தில் பதிவும் செய் திருக் கிறார். அவரது அரசியல் கருத் துக் கள், அதற் கான அவரது அரசியல் போராட் டங் கள், சந் தித் த வழக் குகள் எல்லாம் அவரது சும்வருக் கும் சித் திரங் கள் புத் தக் கத்தில் விரிவாக எழுதப் பட்டும் ள்ளன.

இது போன்ற அபுர் வமான இன் னொரு வாழ் க்கைச் சரிதமும் தமிழில் இக் கால கட் தத்தில் வளெவந் துள் ளது. அழகிய நாயகி அம் மாள் என னும் பபிப் பறிவற் ற தாழ் தப் பட்ட சமிக் கத் தைச் சுற் ந்த ஓர் மித் தாடி, அவ் வப் போது வாய் மொழியாகச் சொல்லச் சொல்ல பதிவும் செய் யப் பட்ட அந் த அம் மயாரின் குடும் பத் தின், சமிக் கத் தின் மின் றும் தலைமும் வரலாற்று தான் கவலை என் தலைப் பில் 1998-ல் வளெயானது. குறிப் பிடத் தக் க ஓர் விவரம், அந் த தடித் த வரலாற்றுப் பதிவில் அந் த அம் மயார் தன் கணவனைப் பற்றி நல்லதாகச் சொல்ல ஏதும் இருக் கவில்லை.

கடந் த 30 வருடங் களாக, ராஜபாளையத் தைச் சுற் ந்த தலெங் கதைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட ராஜி சமுதாயத் தைச் சுற் ந்த மும். க. ஜகன் னாத ராஜா, சும்மமாகக் கல் வி கற் றவர், பாலி, சமஸ்கிருதம், ப் ராக் ருதம், கன் னடம், தலெங் கும் ஆகிய அத் தனை மொழிகளிலிருந் தும் தமிழுக் கும், தமிழிலிருந் து கன் னடம், தலெங் கும் ஆகிய மொழிகளும் மும் கியமான பழம் நுற் களையும் தற் கால இலக் கியங் களையும் மொழிபெயர் க்கும் பணியில் சிறப் பாக தன் னை ஈடும்படுத் திக் கொண்டும் ள்ளார். அதிலும் வகை அமதையாக, சும்மம் பட்டம் விளம் பரம் ஆகாயத் தை நுற் கி மிக் கை உயர் த் தாமல்

செய்து வருவது குறிப்பிட வேண்டிய விஷயமும் கட்ட. யார் சொல்லியும் எந்த அறக்கட்டளையின் தயவுமீ இன்றி தன் விருப்பத்திற்கே செய்து வருகிறார். இது இன்றைய தமிழ் நாட்டில், அரசியல் கலாச்சாரத்தில் நிலவும் தர்மங்கள், மதிப்புகளுக்கு முற்றிலும் மாறான செயல். இன்றைய தமிழ் கலாச்சாரத்தில் உலகத்திலேயே மிகச் சிறப்பானதும் வளமானதுமான மொழி தமிழ் தான். அது மற்ற மொழிகளிலிருந்து பெறாதது குறிப்பிடும் உறவும் கொள்வதற்கு ஏதும் இல்லை., அடுத்து சிறப்பாகச் சொல்லப்படவேண்டியவர்கள், சீனி விஸ்வநாதன், பி.வி.எஸ் மணி, பெ.சு.மணி போன்ற அறிஞர்கள் பாரதியின் எழுத்துக்களையும் வாழ்க்கையையும் முழுமையாகக் கொண்டு வருவதிலும் பாரதி பற்றிய அனைத்துச் செய்திகளையும் ஆவணப்படுத்துவதிலும் வகை அமையாத தம் மனநிலைப்படுத்திக்கொண்டள்ளார்கள். பாரதி மாதிரிமல்ல, பாரதி போல தமிழர்களின் நினைவிலிருந்து அதே வகை அமையுடன் மற்றதைக் கொண்டிருக்கும் வ.வ.சு. சூப்பிரமணிய சிவா, வ.வ.சி. போன்ற இலக்கிய கலாசார அரசியல் பெரியோர்களையும் அவர்களது எழுத்துக்கள் வாழ்க்கையை முழுமையாக ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்து செய்வதிலும் தம் அக்கறைகளை விரிவாக்கி கொண்டுள்ளார்கள். இவ்வாறு தனையும் ஏதும் ஸ்தாபனங்களின், அரசின், பலகலகைக் கழகங்களின் உதவியாலோ துண்டித்துதலாலோ நடப்பன அல்ல. முற்றிலும் தனிநபர் ஆர்வத்தில் பிறந்த முயற்சி இது.

கடையிலே ஒரு மிக மிகக் கியமான, சமீப காலங்களில் காணும் ஒரு மாற்றத்தையும் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். அதன் அர்த்தமும் உதவகையும் எதற்குக் குறிப்பிடுகிறது என்பதோ, ஏதும் புரியாத மாற்றமா என்பதோ எனக்கு விளங்கிய பாடில்லை. தமிழர்களிடம் புத்தகம் வாங்கிப் படிப்பது என்று ஒரு பழக்கம் இருக்கிறதா, என்ற கேட்டு பெருமப்பையும் படிப்பதில் சொல்லிக் கொள்ள ஏதும் இல்லை. அப்படி ஒரு பழக்கமே அவர்களிடம் கிடையாது. ஒரு புத்தகம் ஆயிரம் பிரதிகள் அச்சிக்கப்பட்டு அது விற்றுத் தீர்ப்பது இருப்பது வருடங்கள் ஆகும் என்று இருந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. க.நா. சூப்பிரமணியம் என்னும் ஒரு மிகச் சிறந்த நாவலாசிரியர், சரச்சகை கிடமான எழுத்தாளர் 1946-ல் எழுதி கலமைகள் பிரசுரம் வெளியிட்ட பொய்த் தவோ என்ற நாவலின் முதல் பதிப்பு 1970-களில் கிடைத்து வந்தது. ஆனால் இப்போது ஒரு புத்தகம் ஆயிரம் பிரதிகள் விற்றுத் தீர சில வருஷங்கள் ஆகின்றன. விதிவிலக்காக, தலித் எழுத்துக்கள், சமீப காலமாக தலித் பற்றிய எதுவும் மிகுந்த ஆர்வாரத்தையும் உற்சாகத்தையும் எழுப்புவதாலும், மிகுந்த உற்சாகத்துடன் தீவிரமாகவும் தலித் மக்களே செயல்படுவதாலும் வகை சீக்கிரம் தலித் பிரசுரங்கள் விற்று விடுகின்றன.

இத்தகைய நம்பிக்கை வரண்ட சமூகத்தில், சி.சு. சல்லப்பா 1700 பக்கங்கள்க்கு, மீண்டும் பாகங்கள்க்கு விரியும், சூதந்திர தாகம் (1998) என்னும் பிரம்மாண்ட நாவலை வெளியிட்டுள்ளார். அது 1927 லிருந்து 1934 வரை ஏழு வருட கால, சூதந்திர போராட்ட நிகழ்ச்சிகள், அவர் வாழ்ந்த மதுரையிலும் அதைச் சூற்றிய இடங்களிலும் நிகழ்ந்த போராட்ட நிகழ்வுகளை விவரிக்கும் நாவல் என்றாலும் அதன் உயிரோட்டம் நாடா தழுவிய போராட்டத்தின் தாக்கத்தை பிரதிபலிப்பது. அது அவருடைய swansong. தன் அந்திம மதுமையில் இருப்பது முப்பது வருடங்கள் அதை எழுதுவதற்கு எடுத்துக்கொண்டுள்ளார். தனது நாற்பதுகளில் ஒரு இளம் எழுத்தாளர், பாவை சந்திரன் தன் முதல் நாவலாக எழுதியது 700 பக்கங்கள் கொண்ட நல்ல நிலம் (1998)

Written by - வங்கட சாமிநாதன் -

Tuesday, 17 September 2013 23:03 - Last Updated Tuesday, 17 September 2013 23:07

அது ஒரு தஞ்சை கிராமத்தின் விவசாய குடும்பத்தின் மீண்டு தலமைமுறை வரலாறு. அந்த வரலாறு, தமிழ் நாட்டில் இருபதுக்கள் விரிந்து நீளும் சமீக, அரசியல் சரித்திரத்தையே பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது. ஒரு முதல் நாவலே ஒரு சாதனையாக, தமிழ் இலக்கியத்துக்கு சிறப்பான சரேக்கையாகியுள்ளது. சூந்தர ராமசாமியின் குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள் (1998) என்னும் இன்னொரு பிரம்மாண்ட நாவல் சூந்தர ராமசாமியின் குடும்பம் நிரந்தரமாக நாகரிககோயிலுக்குக் குடிபெயரும் முன், கரேள மாநிலத்தின் கோட்டயத்தில் 1937 விரிந்து 1939 வரை கழிந்த இளமகை காலத்தை விரிவாகச் சொல்கிறது, மறுபடியும் 700 பக்கங்களில். ஜெயமகேசும் (1962) தன்பக்கங்கு விஷ்ணுபுரம் என்னும் 700 பக்க நாவலை எழுதியுள்ளார். இந்த நாவலின் விஸ்தாரமும், எழுத்துத்திறனும், உத்திரபெருக்கமும் அவ்வளவு சூலபமாக வாசித்துவிடக்கூடிய ஒன்றல்ல. பிரமீக வகைக்கும் சொல்திறனும், கற்பனை விசாலமும் கொண்டது. அனந்த சயனமாக வீற்றிருக்கும் சிலை ஒன்று கற்பக கிரஹத்திலும் அதைச் சூற்றி ஒரு பெரும் கோயிலும், விஷ்ணுபுரம் என்ற இடத்தில் எல்லாம் கற்பனையே யானாலும் அது அனந்த சயன கோலத்தில் இருப்பதால் விஷ்ணு என்ற நம்பிக்கையும் தான் மையமாக உள்ளன இந்த பிரம்மாண்ட கற்பனையைக் கும் நாவலுக்கும். இன்னும்பொரு நம்பிக்கை, ஒரு புறம் கவிழ்ந்து சயனத்திலிருக்கும் இந்த சிலை மறுபுறம் புரளும்பொரு நிகழும் ஒரு மகா பிரளயத்தில் இந்தக் கோயிலும் சூற்றியுள்ள அதனையும் வளர்த்து மீழ்கும் என்ற நம்பிக்கையும் கிட்ட நிலவுகிறது. நாவல் பல நிறாண்டுகளின் நம்பிக்கைகளின் மதங்களின் போராட்ட சரித்திரத்தை, ஆதிக்காளின் காலத்திலிருந்து, பின்னர் வந்த பிராமணியம் அதைத் தொடர்ந்த பௌத்தம் அதன் பின்னர் பிரளயம் என கதையாடல் முன்னும் பின்னும் ஊஞ்சலாட்டத்தில் சலனிக்கிறது. சரித்திரம் கொள்ளும் ஒரு மாதிரியான சூழல் இயக்கக் கூறிப்பண்ணுதத்தில், நாட்டின் மத, பண்பாடுகளின் சரித்திரம் எல்லாம் நாவல் என்னும் இந்த சிமிழ்க்குள் அடக்கப்பட்ட உள்ளன. இதற்கைய பிரம்மாண்ட எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கிய வளமான கற்பனை, பாண்டித்தியத்தையும், சொல்திறனையும், உத்திரசூழல்பியையும் சாட்சியப்படுத்துகிறது. நிகழ்கால தமிழ் இலக்கியத்தில் விஷ்ணுபுரத்தில் காணும் ஜெயமகேசனின் சொல் வளத்திற்கும், கற்பனைத் திறனும், நாவல் களத்தின் விசாலத்திற்கும் மொழியகை கையாளும் லாவகத்திற்கும் இணைநிற்கும் இன்னொரு எழுத்தாளரை சமகாலத்தில் காண்பதற்கில்லை என்று தான் தோன்றுகிறது. இதன் விளைவாக ஜெயமகேசன் அதீத ஆவேசம் மிக்க பாராட்டுக்களும், அதே போல இன்னொரு கோடியில் அதே ரக வசையாடலுக்கும், சிதையில் எரித்துவிடத் தோன்றும் வறும்புக்கும் ஆளாகியிருப்பது ஆச்சரியம் தரும் ஒன்றல்ல.

இங்கு சற்று மலே சொல்லப்பட்ட இப்புத்தகங்கள் அனதையும் கடந்த இரண்டுவருடங்களாகக் குள் வளியானவை. இவை எதுவும் ஏற்கனவே நிலைபெற்றுவிட்ட பிரச்சுரஸ்தாபனங்கள் எதுவும் வளியிட்டவை அல்ல. சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் தம் முயற்சியில் வளியிட்டவை. ஒரு சூழல்பி இலக்கியம் சந்தை நிலவரங்களின் அல்லது, சமீக நிலையின் சாதக பாதகங்களைச் சார்ந்து எழுதப்படுவதில்லை தான். ஆனால் புத்தகங்கள் வாங்கும் கலாசாரமே அற்று இருக்கும் சூழலில் ஒரு எழுத்தாளன் தன்புத்தகங்களதை தன் சிலைவிலையே வளியிட்டத் துண்டுவது எது?

இரப்பினும் ஆச்சரியங்களிலும் ஆச்சரியம், ஜெயமகேசனின் புத்தகமும், சூந்தர

Written by - வலங்கடர் சாமிநாதன் -

Tuesday, 17 September 2013 23:03 - Last Updated Tuesday, 17 September 2013 23:07

ராமசாமியினர் புத்தகமும் ஒன்று பிரசுரமான ஒரு சில மாதங்களிலும் மற்றது ஓரே வருஷத்திற்குள்ளும் விற்றுத் தீர்ந்தன. இந்த நிலை முற்றிலும் நம் புரிந்து கொள்ளலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்று. ஒரு வளைநடம் கண்களுக்கு வலிப்பட தரிவதற்கும் அப்பால் வறே காரணங்கள் இருக்கக் கூடும். இந்த தமிழர்கள் நான் கடந்த ஐம்பது அறுபது வருடங்களாக அறிந்திருந்த தமிழர்கள் இல்லை. எனக்கு இந்த மாற்றம் பிடத்திருக்கிறது தான். ஆனால் என்னால் புரிந்து கொள்ளத் தான் முடியவில்லை.

vswaminathan.venkat@gmail.com